

CONSTANȚA

APARE DUMINICA

20 Bani Numărul

Administrația strada Gărei No. 25.

Abonamentul Lei 10 pe an

Fiind-că am publicat articolul d-lui prim-redactor al *Adevărului* „Junimiștii în stradă”, publicăm acum răspunsul la acest articol al ziarului săptămânal *Eră Nouă* din Iași, organul în care se oglindesc în special vederile politice personale ale șefului partidului d-nul P. P. Carp:

UNUI PRIETEN

Iubite amice,

Prefer să-ți dau prin publicitate răspunsul ce-ți dătoresc relativ la articolul d-lui C. Bacalbașa aparut mai deunăzi în „Adevărul” sub titlul *Junimiștii în stradă* și cu privire la ultimele evenimente din capitala.

Dai, ai dreptate: a început lumea să fie mai dreaptă cu noi. Unii din convingere, alții fiind-că le convine în anumite situații, încep să releveze meritele junimiștilor.

Nu trebuie să uităm însă că junimismul în toată faptura și ființa lui nu are nimic simpatie pentru toți cei ce ved și judecă lucrurile după deprinderile curente și obișnuite ale publicului nostru. Ne prezentăm lumii în condiții atât de deosebite de aceste deprinderi încât puțin ne înțeleg chiar dintre cei ce au simpatii pentru noi.

Casul d-nului C. Bacalbașa este cea mai vie dovadă despre aceasta. Cu câtă bucurie constată d-sa că în sfârșit s'a ivit o ocazie în care junimiștii au intrat „în fagașul comun” și „au aderat la mijloacele de luptă a partidelor cu temperament”. D-sa vede „o schimbare de front” în atitudinea junimiștilor și atribuie acestui fapt o mare importanță pentru viitorul vieții noastre politice, pentru ca țara să ajungă a fi cărmuită numai de guvernele dorite de dânsa.

Ar fi indiscret din partea noastră să analizăm mai de aproape care este explicația satisfacției ce o simte primul redactor al „Adevărului”.

Omul care vede pe cei rătăciți ajungând pe calea cea dreaptă, fără îndoială, că are cuvânt să fie mulțumit. Dar este privit cu simpatie și omul care îngenuche silit de împrejurări grave ale vieții sale.

N'am ști să spunem cu siguranță din care parte pleacă simțul de satisfacție a d-lui C. Bacalbașa, dar cea ce apare în toată siguranța este că d-sa nu ne cunoaște și nu ne înțelege.

Dovada despre aceasta este faptul că contratele nostru simte nevoia de a ne apăra de imputarea, că am fi stat cândva la ordinele Regelui și de a ne recomanda națiunii, că stăm la ordinele ei!

Cu toate acestea articolul diu „Adevărul” este bine venit căci 'mi dă ocazia să-ți desfășur reflecțiuni care sunt de actualitate.

S'a vorbit mult zilele acestea de junimiști și se va vorbi încă, căci în timpurile din urmă junimismul a trait momente de adevărată înaltare patriotică.

Me tem numai să nu mă fure condeiul de la o simplă comunicare ce voiam să-ți fac, să ajung la o desvălire fără sfârșit a valorilor de reflecție ce se ridică dintr'o inimă plină de entuziasm pentru clipele sublime în care a palpitat.

I.

Să punem practica cunoscută a politiceii în câte-va trăsături generale față în față cu orientarea și atitudinea noastră.

Un număr de cetățeni se înrolează sub una din cele două firme, care guvernează pe rând țara pentru a forma cadrele partidelor, bucurându-se să aibă partizanii cât mai mulți de totă mâna.

Partidul rămas în opoziție după câțiva ani de așteptare deschide lupta de rasturnare în contra guvernului pe orice chestie, cercând să miște masele populare, să formeze curente contra adversarului și să dobandească încrederea țării. În genere aceste campanii iau proporții desordonate din care dispăre respectul pentru legalitate și ordine, une-ori chiar respectul către Tron.

Ajuns la putere partidul învingător și achită mai mult sau mai puțin exact angajamentele ce le-a luat în opoziție către partizanii sei, dând satisfacție aspirațiilor de ordine politică a unora, de interes privat al altora.

În opoziție însă ca și la guvern fiecare firmă vine reprezentată de un stat major de fruntași dintre care unul se

aliege cu învoirea celor-întora ca șef al acțiunii și disciplinei partidului. Iată cum ne-am deprins a vedea în genere că se desfășura acțiunea politică.

Ei bine, în toate aceste puncte junimiștii, o ramură din partidul conservator, au pornit pe o cale deosebită și au venit în fața publicului cu o figură politică necunoscută lui.

Eată o grupare politică, care desprețuște întreg ceremonialul democratic, cum foarte bine a remarcat d-l C. Bacalbașa și care calcă în picioare toate regulile manualului perfectului politician cunoscut și simpatie publicului.

O grupare care fuge de mulțime, de simpatie, ei când sunt interesate, de entuziasmul ei când este naiv, care aspiră a-și apropria numai partizanii aleși, refuză ori-ce contact direct cu masele populare pe chestie curentă, refuză să întreprindă campanii violente de rasturnare, cu atât mai puțin să participe la manifestări anarhice și anti-dinastice, o grupare care pretinde a lua puterea numai pentru realizarea unui program de guvernământ, o grupare în fine prea cuminte prea cumpătată și moderată pentru ca să nu înghețe inima publicului.

Dar ce vor atunci oamenii aceștia?

Pe ce se întemeiază ei dacă nu vor să se pună în contact cu mulțimea, cu masele populare?

De la cine așteaptă ei succesul lor în politică?

Apoi dacă ei desprețuiesc să vină pe calea cea bătută, nu mai rămân în cunoștința publică altă explicație posibilă, de cât că ei și pun nădejdea numai în Rege, că sunt oamenii palatului și că au ca tactică să urce treptele puterii pe scara de din dos a palatului. Se înțelege că s'a găsit cine să exploateze în contra junimiștilor această versiune. S'a întâmplat chiar vre-o câte-va fapte, care au fost îndreptate pentru a sprijini această versiune.

Când se desparte de I. Brătenu, la 1888 Regele dă puterea junimiștilor. Când cu o ocazie ore-care liberalii se lăudă în parlament, că au făcut independența țării, d. Carp rectifică faptul istoric cu cuvintele, că independența țării se dătoarește Regelui și Dorobanțului. Se țese ast-fel la un loc

din aceste fapte dovezile pipaiate pentru legenda stabilită, că junimiștii sunt oamenii palatului, cea ce earăși nu i apropiă de simpatiele publicului.

Dar vremea trecând se desfășură în decursul ei fapte curioase, care nu puteau fi sustrate cunoștinței publice.

Ioan Brăteanu le oferise junimiștilor să intre în guvern și ei au pus ca condițiune pentru participarea la guvernul liberal de a li se admite un program de reforme.

Când pe urma în 1888 vin singuri, vor să facă alegeri pe baza unui program concretizat în proiecte de legi publicate chiar în Monitor.

Dupa alegeri ne mai putând sta singuri la putere, ei fac earăși o condiție sine qua non a colaborațiunii lor politice din aplicarea aceluiași program.

Când la 1891 se reîntregește partidul conservator la guvern, programul lor figurează ca basă a înțelegerii comune.

De cum au ridicat junimiștii capul ca grupare deosebită, șeful nostru răspunde tuturor, care-l întrebau pe ce basă merge, că va triumfa prin puterea morala a ideilor.

La început lucrul părea multora, o mistificare menită a ascunde adevăratul terep de acțiune, favoarea regală.

Nu a putut însă rămânea un secret cel puțin pentru cei inițiați, că dese ori unele puncte din program au trebuit să fie obținute cam cu anevoe chiar față cu Regele.

Mai mult, în timp de patru ani cât a guvernat țara de la olalta partidul conservator reconstituit, lumea a început să vadă că aveau un sens adânc cuvintele d-lui Carp, că a venit impopular la guvern și se va retrage popular.

Junimiștii esă în adevăr din perioada de guvern 1888—1895 cu un capital politic care începea a nu le mai fi contestat cel puțin de oameni imparțiali.

Reformele indeplinite de amicii noștri cu sprijinul lui L. Catargiu și a partidului întreg, dovedeau celor mai pătimăși adversari sollicitudinea cea mai vie și caldă tocmai pentru acea mulțime, pe a căruia sprijin politic junimiștii nu contau la începutul carierei lor politice.

Energia consecventă cu care junimiștii s'au interpus pentru credințele lor, dovedea că programul lor nu era o simplă platformă de guvern, nu era praf aruncat în ochii publicului, precum se credea, ci faptele indeplinite și dovezile incontestabile înșirate în decursul vremii, veniu se stabilească, că în adevăr oamenii aceștia sunt de perfectă bună credință, că nu pun înainte și nu apar pe arena politică, de cât cu cea ce este intima lor convingere și credință, că nu au altă armă de luptă de cât aceasta.

Autoritatea morala pe care le-o da-

dea amicilor noștri aceste fapte reale, a mai adus pe urma ei încă o consecință favorabilă lor.

Au început cel puțin unii, puținii la număr, dar au început a înțelega că trebuie să fie o legătură intima respectabilă între convingerile de care oamenii aceștia au dat dovada că se conduc și modul cum ei le practică, că junimismul nu reprezintă o era nouă numai pe terenul activității guvernative, ci însemnează în același timp o tendință de reformare a multora din moravurile noastre politice.

A început a se presimți că junimiștii nu vor desarma și vor lupta cu aceeași energică consecință pentru reforma moravurilor, precum au rămas consecvenți apărători ai credințelor lor pentru reformele legislative.

Aceasta esplica de ce n'am desarmat, de ce am rămas cu organizare deosebită, de ce mulți amici au venit să îngroașe rindurile noastre.

Dar e timpul acum să întorcem foia și să-ți dau închieturile edificiului nostru politic, așa cum îl vedem noi dinăuntru.

II.

Junimiștii nu au avut nici o dată tendința de a forma o a treia firmă politică de guvern. Ei au fost de la început membri ai partidului conservator și au diferențiat în lăuntru sen numai ca un mod de a judeca lucrurile și oamenii dupa o întreaga orientare ca școala și metoda.

În ce consta această orientare, cum s'a concretizat în politica prin inițiativa și energia d-lui P. P. Carp, acesta nu-ți-o pot deslășura acum fără să me abat prea mult din cale.

Destul este să-ți spun că atitudinea din ce în ce mai energică și mai tranșanta a șefului nostru, este linia dreaptă dusă în viața politică din atmosfera intelectuală a unei societăți literare din Iași.

„De la lupta începută cu ascuțitul criticii de d-l Maiorescu în contra frașelor goale și a minciunii în literatură, până la afirmarea junimismului în politică este o linie dreaptă” — zicem altă dată „linie dreaptă care se continuă și se marchează cu un caracter din ce în ce mai pronunțat. Strigătul victimelor ne-o dovedește”.

Pe această linie dreaptă de protestare în contra ipocriziei și de iubire a adevărului ne-a mers d-l Carp înainte și a fost urmat cu convingere de amici vechi și de alții noi.

Pe această linie ne-am dus pe urmele celui mai inimos și înțelept fără să ne bizuim pe favoarea nimăruia, ci cu credință desăvârșită ce ni s'a inspirat, că suntem obligați să ne facem în conștiința datorică către țară, ori-ce s'ar întâmpla: că însă adevărul și binele pe care îl servim cu abnegațiune trebuie până la urmă să iasă triumfător, și triumful nostru nu

avea să însemne alt-ceva de cât că partidul conservator din care facem parte să se resimta de această regenerare.

Este enormă această sarcină și apare ca o pretenție mare, poate prea mare, dar pe cât este de mare i dăm și cea mai sigură garanție posibilă: o viață întreaga politică a unui om de valoare, cea mai curată și consecventă purtare politică care a existat vre-o dată în țara aceasta, trecutul șefului nostru d-l P. P. Carp.

Dacă s'ar întâmpla ca această viață să nu o primească alții ca o chezasie suficientă, ea însăși pentru noi prea mult pentru a o putea vr'odată sacrifica sau macar umili.

Vei înțelega acum, iubite amice, pentru ce nu aveam să ne adresam mulțimii, maselor populare, cum zice ceremonialul democratic, căci nu aveam a înființa o firmă nouă pentru noi, ci aspirăm să facem binele în lăuntru unui partid existent.

Nu ne adresam mulțimii ca normă obișnuită de purtare, căci în conștiința omului de bine simpatiele interesate n'au valoare, cele naive nu trebuie exploatate.

Nu facem nici în politica de cât cea ce credem că îi strict cuviincios, cinstit, și legal, făcând abstracție de interesul momentului.

Eată norma generală ce ne-a impus o atitudine deosebită în multe și multe puncte ale practicii politice cu care lumea s'a obișnuit la noi.

Dar mi vei obiecta cu toate acestea că am intrat și noi în „fagașul comun” participând în frunte la campania energică de protestare și resturnare în contra d-lui D. Sturdza.

Este adevărat că am trecut momente de grea campană, în care a fost chestiunea de a se ști, dacă se cuvine să lasăm pe adversarul nostru să profite de moderațiunea și cumpătatea noastră chiar când este demnitatea acestei țări în joc.

Se știe însă că întocmai ca și legile sociale așa și regulile de conduită nu pot avea pretenția de a fi de o valoare absolută, ci numai relativă pentru toate cazurile ce puteau fi prevăzute. Știind aceasta șeful nostru d-l Carp, și-a dat seamă, că atunci când s'a determinat măsura și temperamentul moderat al grupării sale, am avut cu toții în vedere greșalele posibile și luptele obișnuite la care ele dau loc, că din contra pacatele d-lui Sturdza în chestia națională sunt de așa natură în cât nu i-a putut nimăruia să i treacă prin gând, că ele a fi putut fi comise. A lega deci acțiunea unei grupări politice într'un asemenea caz grav și nenorocit pentru țara întreagă de o disciplină care era menită a ne servi numai în împrejurări normale, ar fi fost a veni într'ajutorul unui adversar, ce nu merita nici un sprijin.

De aceea am înțeles cu toții că ne

afiam în fața unui cas pentru care conștiința ne împune să ne luăm libertatea de acțiune în afara de disciplina noastră tradițională. De aceea am făcut cu toții un sacrificiu patriotic, șeful socotindu-se dator să ne lase libertatea de acțiune, amicii noștri din camera și toți cei-l'alți în jurul lor îndepărtându-ne pentru o cauză patriotică de la normele obișnuite ale atitudinii noastre, pe care nu o vom părăsi nici o dată.

Dar după acest moment de sacrificiu patriotic a venit o altă ocazie în care s'a dovedit din nouă tuturoră ce înșanamă puterea convingerei și a ideilor în cugetul unor oameni cari sunt pătrunși de dese.

III.

Câți oameni sunt în țara aceasta care să refuze un portofoliu ministerial ce 'l pune la picioare propriul său partid; câți dintre fruntașii țării, care să refuze mai ales președinția consiliului de miniștri oferită în aceleași condițiuni?

Ei bine, șeful nostru a avut puțința să fie Prim-Ministru al unui guvern conservator într'un cabinet în care ar fi intrat pe lângă densusul încă trei junimiști.

Și cu toate acestea a refuzat să primească propunerea și refuzul său a umplut inimile partizanilor sei de entuziasm pentru omul care dă țării această dovadă măreață de virtute și abnegațiune civică spre reușita unor idei.

Pentru ce a refuzat?

Evident că publicul cel mare nu este în măsură de a înțelege lucrul.

Evident că sunt în jurul fie-carei firme politice partizani care fac politica numai pentru a ajunge să se înfrupte din deliciale sau avantajele puterii și că aceea, publicul ca și amicii noștri conservatori au putut să creadă că pretențiile șefului nostru la împărțirea puterii sunt exagerate.

Nu te aștepta iubite amice, să intru în discuțiunea amănunțită a acestei chestiuni. Sunt însă lucruri care să înțeleg de la sine după tot ce să știe până acum.

Publicul va înțelege că dacă condițiunile puse de d-l Carp ar însemna un joc de ambițiuni egoiste în scop de a umili pe alții, nu ar fi fost în stare nici d-l Carp să provoace prin refuzul lui entuziasmul amicilor sei, că dacă aceștia sunt uniți într'aceleși sentiment de admirațiune pentru țării de caracter al conductorului lor, refuzul său trebuie să fie întemeiat pe un fond moral, care se împune tuturoră ca o datorie de conștiință.

Pentru a putea îndeplini asemenea datorie de conștiință, liberi de ori-ce presiune în afară de cea a cugetului nostru, pentru acest scop am ramas cu organizare deosebită de întregul partidului conservator. De aceea am fugit de clientelă pentru că supărarea și amărăciunea celor grăbiți de a participa la avantajele puterii să nu fie decisive a-

supra noastră, care nu cerem nimarul nimica.

Nu poate deci nimene să ne reproșeze că înțelegem binele și interesele acestei țări cu capetele și cu simțul nostru și nu cu al altora.

Ear dacă cei-l'alți conservatori cred că nu pot lua singuri situațiunea, nu noi le putem face piedici.

Am cerut îndepărtarea de la cârma țerei a d-lui D. Sturdza ori-cine ar veni după d-sa.

Cu atât mai mulțamiți am fi să vedem luându-l locul un guvern conservator, ca să facă singur experiența dificultăților cu care va avea de luptat.

Poate că atunci pretențiunile șefului nostru nu vor mai părea exagerate.

Ori-cum veți iubite amice, ce frumoșe zile de însuflețire patriotică am avut într'un interval atât de scurt.

Și apoi ori-ce am zice noi de o parte și de alta, nu ne judecă lumea și nu ne judecăm noi înși-ne după vorbe și dresuri, ci după faptele reale.

Când deci prietini noștri conservatori ne vorbesc de ambițiuni personale exagerate și caută să explice refuzul d-lui Carp pe acest teren, ei uită că faptele nu tac ci vorbesc singure, uită că omul căruia 'i atribue o asemenea ambițiune este acela, care refuzase în aceeași ocaziune cea mai mare satisfacțiune pe care o poate avea în țara noastră ambițiunea cea mai înfumurată care poate exista, uită că pe când motivele refuzului sunt de ordine internă, retrase în conștiința omului și deci pot fi numai suspectate, dar nici-o dată pe deplin dovedite, faptul brut și material, care sare în ochii tuturoră nu mai suferă discuțiune și dovedește cea ce se găsește în sufletul unui om: ambiție deșartă sau conștiința înaltă și curată.

Așa de covârșitoare este puterea faptelor și logica fatală a lucrurilor, în cât dese ori se întâmplă că glasul lor tainic să nu poată fi învins nici de torențele de cuvinte nici de clamoarea mulțimei, când mergem în potruiva puterii lucrurilor.

Ceea ce s'a întâmplat în clubul conservator din capitală ne dă o nouă dovadă despre aceasta...

Le a venit oamenilor diriguitori de acolo ideea de a trata succesiunea politică a lui Lascar Catargiu, ce de abia era deschisă ca o chestie de *presență convențională*.

Era natural ca odata lucrul așazat pe acest teren, conservatorii stăpâni în casă la densus să ia de normă propriul lor criteriu de apreciere așa cum 'l aveau fie-care în capul lor. Din moment ce era vorba să se decidă după ce le convenea mai bine, evident că se puteau găsi diferite motive, care să se intrunească asupra persoanei d-lui G. Cantacuzino. Nu voi discuta aceste motive pentru că nu este dreptul nostru, câtă vreme nu suntem adversari.

Ast-feri s'a făcut, că odata chestia pusă pe terenul convenienței personale să vedem esind la lumină și consecințele ei inevitabile.

Un eveniment politic, conducerea unui partid de guvern a fost tratat ca o daraveră de familie. Ne-a fost dat să vedem cum se împart din sinul familiei rolurile de virtute, de abnegație, demnitate și ambițiuni exagerate. Am vedut chiar că distinși membrii din familie, după ce lucrul era ast-feri regulat, vor să fie cât se poate de concilianți față de cei ce n'au participat la serbarea familială.

N'au lipsit nici cele mai prietenoșe protestări în favoarea dorinței noastre comune de a stabili cea mai complectă armonie în familie. În sfârșit am avut parte de toate menajamentele și atențiunile unei familii bune și de bun neam, amintindu-ni-se chiar că dacă vom esita a profita de aceste atențiuni, suntem espuși să ne rămână închise ușile partidului conservator. S'a făcut deci tot ce trebuia pentru că, dacă amicii noștri junimiști vor rămânea reci la aceste expresiuni de bune sentimente familiare, să apara țării ca niște frați denaturați și ambițioși, iar conservatorii buni de inimă, concilianți dar având conștiința demnității lor pe care nu o pot umili înaintea ambițiunii personale a unui om.

Nu avem de tăgăduit iscusința acestui procedeu, suntem însă în drept să îl apreciem așa cum ni se prezintă, punându-l însă față în față cu puterea și logica faptelor reale.

Curioasă și misterioasă este această putere! mai mult ea este — infailibilă. În seara zilei în care rămășițele lumesti ale lui Lascar Catargiu s'au pus în pământ, s'au adonat la clubul conservator din capitală toate căpiteniile pentru a sancționa alegerea d-lui G. Cantacuzino față cu delegații din provincie în urma rezultatului negativ la care dusesă încercările de a forma guvernul cu junimiști.

Erau de sigur momente solemne pentru gruparea conservatoare, momentele în care partidul se declara gata să ia singur așa cum se găsește răspunderea situațiunii.

Nu putea fi un alt moment mai bine ales pentru că conducătorii să spună atunci partidului și țării, *cea ce au în suflet, ei iudat și frământat și le este stăpân pe cuget, lor care sunt stăpâni în casa lor proprie*.

Am spus-o prin organul a cinci capetei. Au vorbit atunci d-nii Al. Catargi, I. Lahovari, Nicu Filipescu, Tache Ionescu și G. Cantacuzino și au dovedit cu toții, fie-care în felul său că singurul lucru ce 'i stăpânește în preocuparea lor din acele momente solemne era d-l Carp și gruparea junimistă.

Chiar în momentul când prin organul unuia din ei țineau să revendice în mod

solemn stăpânirea exclusivă asupra casei lor politice, dovedea fie-care la rândul său, că dacă sunt stăpâni în mod material asupra edificiului, adevăratul stăpân asupra cugetului lor este acel pe care au voit să-l evingă, dovedeau eu toți că cunoștința lor simte trebuința de a justifica în fața partidului de ce au tranșat prin procedura de prezență familiară, cea ce în interesul țării și spre binele partidului trebuia să se hotărească pe altă cale.

Nu putea să aibă d-l Carp și amicii noștri o mai frumoasă satisfacție, chiar dacă ar fi vorba de ambiții personale.

Iată cum se răzbină puterea reală a faptelor asupra cărora trecem cu ușurință în contra greșalelor ce le facem.

După experiența făcută de liberali, credeam că partidul conservator nu o va reînchepe din capăt. O așteptăm cu perfectă liniște și cu inimele înălțate, dacă va fi necesară.

Imi place a crede, iubite amice, că ai înțeles acum situația noastră și că o vei aprecia ca și noi toți.

Petru Missir.

INFORMAȚIUNI

Prefectul județului, d-l Gh. Cănașău sosind Marți seara la 4 curent în Constanța, a reluat a doua zi afacerile serviciului.—Uram noului prefect început și spor bun la lucru.

Consiliul comunal în cap cu domnul primar Schina, s'a prezentat ieri d-lui prefect la prefectura, salutându-l de bună-venire.

Intr'o ședință din urmă a consiliului comunal s'a aprobat oferta d-lui inginer Pellerin, pentru primul lot de lucrări în aducerea apei de la mîra Caragea, în valoare de 80.000 lei, con-

sistând din facerea puțurilor și galeriilor pentru captarea apei.

Nu mai cercetăm cum și ce fel: bine ca s'a pornit o dată lucrarea.

Consiliul comunal a mai decis înființarea unui buletin săptămânal, în care să se publice procesele verbale ale ședințelor consiliului, licitațiile și alte diferite lucrări ce interesează publicul contribuabil.—E singura lucrare pentru care trebuie să laudăm pe actualul consiliu, fiindcă am cerut-o de atâtea ori până acum.

Consiliul a mai decis închirierea prin buna învoială d-lui N. Predescu pe termen de 5 ani, pe preț de 100 lei anual, a colțului, de 12 metri pătrați, dintre strada Carol și Mangaliet, adică colțul de la vechiul obor de produse, arendat sub fostul consiliu comunal, cu peste 1000 lei, la licitație publică, pentru vânzare numai de fructe;— spre a vinde tutun, timbre, chibrituri, mărci postale, ziare, foi de țigară etc., anulând decisiile anterioare, prin care s'au oprit pentru tot-d'annă închirieri de locuri acolo, precum și pe aceia care dispunea facerea în localitate a unor bărci provisorii, pentru vânzări de fructe în timpul verii.

Cele 3 debite din colțurile de vis-à-vis, din prăvăliile d-lor Caraciali, Singuriade, n'au de cât să se incline: așa a decis consiliul Comunei Constanța; să și reguleze scaderea la percepția fiscală a patentelor, foncierei și proporționalelor pentru ca, comuna, — negreșit; cine altul! — Să încaseze o-s-u-t-ă d-e l-e-1; kioșcul revenind chiriașului la expirarea contractului.

Vedeți d-lor consiliert, cu totă buna voință noastră de a preconisa ceva fapte

bune, decizia aceasta, nu o putem aproba de loc; din potrivă, o vom înfiera cum trebuie, spre a nu produce cangrenă și victime ca pensionarul din temnițele Galașilor, la a cărui soartă nenorocită, anul din d-y, a avut o mare parte.

Delegațiunea orașenilor care au scris petiția-memoriu contra actualului consiliu comunal, s'a înapoiat de la minister, cu impresiunea că consiliul comunei Constanța va fi în curând dizolvat.—Sunt, în petiție, pe care sperăm să o putem publica, fapte denunțate atât de grave, că actualul consiliu merită să fie dizolvat și credem că va fi.

Săceta continuă, spre cea mai mare disperare a agricultorilor. Ploile de acum 5-6 zile, parțiale, în multe locuri, au fost așa de mici, că a înrautățit vegetația. Dacă în 7-8 zile nu ploaie și nu e nici un semn de ploaie, toată recolta e perdută.—D-șeu cu noi.

ROMÂNIA

Prefectura Județului Tulcea

PUBLICAȚIUNE

D-l Ioan Vidrighiu voină a deschide un stabiliment de băuturi spirtoase, coloniale și cafea în cătunul și comuna Toxof din plasa Babadag.

În conformitatea instrucțiunilor ministeriale inserate prin Monitorul Oficial No. 152 din 1867.

Se publică aceasta spre cunoștința generală ca în termen de 40 zile de astăzi să se prezinte la această prefectură acei care ar avea motive de a contesta moralitatea sau a denunța alte fapte ce ar cunoaște că cad în greutatea numelui.

Prefect I. NENIȚESCU.

Secretar Gr. Sandovici.

No. 3240.

1899 Martie 31.

CLAYTON & SHUTTLEWORTH

BUCURESCI

CRAIOVA

117.—CALEA DOROBANTH. OR.—117

18. — STRADA BUCOVET. — 18

MAȘINE AGRICOLE